2c

S.D.A.P. EN C.P.H.

POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!
POLITIEK
BEDERF!

HUN VERACHTELIJKE PARTIJSTRIJD BEDREIGT DE ARBEIDERSBEWEGING MET ONDERGANG IN OORLOG EN FASCISME

GEEN PARTIJPOLITIEK MAAR KLASSEPOLITIEK

Albert de Jong

OVERGEDRUKT UIT DE SYNDICALIST
UITGAVE NED. SYND. VAKVERBOND
JOOS DE MOORSTRAAT 17 I A'DAM

N.V.V. EN R.V.O.

De toestand

Wij leven in een, vooral voor de arbeidersbeweging, buitengewoon ernstigen tijd. De rechten en vrijheden der arbeiders in Nederland worden iederen dag meer beknot. De kameraden in de werkverschaffing worden als koelies behandeld. Ondersteunden zijn buiten de wet gesteld. Voor daden, die in geen enkel opzicht strafbaar zijn, voor het verspreiden van lectuur, waarop de justitie geen vat heeft en waartoe iedere nederlander gerechtigd is, worden werkloozen op aanwijzing der politie gestraft met een willekeurigen steunaftrek. Loon- en steunverlaging naast prijsverhooging door telkens nieuwe belastingen, zaalafdrijving door machtsmisbruik der overheid, wederrechtelijke bemoeilijking der colportage, sabotage der drukpersvrijheid, intimidatie van drukkers zijn aan de orde van den dag. Verlaging van het levenspeil, achteruitstelling van de vrouw, afbraak van het volksonderwijs, aanwakkering van een onnoozel, maar gevaarlijk nationalisme, ziedaar de hoogste politieke wijsheden en beginselen van dezen tijd. Openlijk zet de heerschende klasse op ieder levensgebied haar reactionnaire politiek door, waarin zij al haar verachting voor den arbeider en voor de menschelijke persoonlijkheid tot uitdrukking brengt. Doelbewust legt zij het erop toe, den arbeider angstig en murw te maken, hem terug te trappen in zijn minderwaardigheidsgevoel, teneinde in verwaten zelfoverschatting en eigengerechtigheid onbeperkt over hem, als over een wezen van de tweede orde, te kunnen heerschen, en hem zoo noodig in den oorlog te kunnen drijven. Aldus

wordt in ons volk een mentaliteit gekweekt, die ten slotte op een of anderen vorm van fascisme moet uitloopen.

De arbeidersbeweging

Het is zonder meer duidelijk, dat het gevaar voor ondergang in oorlog en fascisme alleen kan worden gekeerd door een eensgezinden strijd der arbeidersklasse tegen iederen vorm van economische, sociale en cultureele reactie. In dezen crisistijd wordt de arbeidersbeweging gewogen. Slechts voor zoover zij in staat is dezen strijd te bevorderen en doelbewusten vorm te geven, kan zij zich rechtvaardigen. Blijkt zij daartoe niet bij machte, dan is zij te licht bevonden .

In Duitschland bleek zij niet opgewassen tegen haar taak om de overwinning van het nationaalsocialisme te verhinderen. Terwijl sociaaldemocraten en communisten hun tijd verloren met elkaar op leven en dood te bestrijden en elkander met de afschuwelijkste beschuldigingen overlaadden, zette het nationaal-socialisme zijn opmarsch onbelemmerd voort en slaagde het erin de arbeidersbeweging geheel te vernietigen.

In Nederland gaat het denzelfden weg op. Ook hier volgt de groote massa der socialistische arbeiders de leiding der sociaaldemocraten en der communisten, die zich verliezen in onderlingen strijd en de arbeidersklasse verdeelen in twee elkander vijandige en tegen elkander opgehitste kampen.

Liep de strijd nu nog maar over beginselen ! Dán zou hij niet zulke minderwaardige, beschamende en afschuwelijke vormen kunnen aannemen. Maar de geheele politiek van beide partijen is erop gericht de tegenstanders als een troep minderwaardige schurken, als verraders en bondgenooten der fascisten te brandmerken. Aan dien zinneloozen partijstrijd-dreigt ook de nederlandsche arbeidersbeweging in machteloosheid ten onder te gaan.

Politiek bederf

Men behoeft slechts kennis te nemen van de in dezen partijstrijd gebruikelijke terminiologie om te weten tot welk jammerlijk peil de onderlinge bestrijding der „arbeiders"partijen is gezonken. De „communistische leugenaars en helpers van Goering, de agenten van de Gestapo, de klasseverraders, sujetten en vuilspuiters", zooals zij elkaar betitelen, beschuldigen elkander van „verregaande schurkenstreken, leugenachtige hets- en rioolcampagnes, bedrog, ophitsing en schurkenaffaires". Erger dan de lage scheldkanonnades in de arbeidersbladen Het Volk en De Tribune zijn de methodes, waarvan beide partijen zich tegen elkander bedienen.

Onlangs beweerde Het Volk, dat het dagblad De Tribune zich onder censuur had laten stellen van zijn particulieren drukker. De Tribune heette alles liegen, maar Het Volk hield zijn beweringen vol en beriep zich openlijk op...... een afgeluisterd telefoongesprek !

De Tribune van 15 Augustus beschuldigt de sociaaldemocraten ervan, buitenlandsche anti-fascistische vluchtelingen aan de justitie over te leveren en aldus de Hitler-dictatuur te steunen. Het blad beweert, dat de s.d. Meyer als redacteur van het s.d. colportageblaadje „Arbeid, Vrijheid, Brood" van „één der smerigste personages, die het ooit gelukte in de arbeidersbeweging te sluipen" „allerhand gelogen materiaal" tegen de bolsjewistische Roode Hulp gekocht heeft om dit in zijn blad af te drukken. Dit personage is een zekere Andreas Berneck, die — volgens De Tribune — in 1927 wegens diefstal uit de KPD. is geroyeerd, als organisator van een inbraak op gemeene wijze zijn helpers heeft verraden en twintig duitsche revolutionnairen aan de nazi-beulen heeft uitgeleverd.

Verder beweert De Tribune, dat de s.d. Meyer met fascistische spionnen samenwerkt, en dat deze

SDAP.-leider met de politie en met nazi-agenten in verbinding staat.
Onder het opschrift „Waar bleven de 20 mille van de Roode Hulp ?" dient Het Volk van 16 Augustus (ochtendblad) reeds van antwoord, waarbij het de volgende beschuldigingen aan het adres der communisten formuleert:

1e. De communisten bedelden in Nederland ongeveer ƒ 20.000.— bij elkander voor de communistische illegale actie in West-Duitschland.

2e. Van dat geld is nimmer een cent ten goede gekomen aan het doel, waarvoor het werd bijeengebracht. De communistische illegale werkers in West-Duitschland krijgen eenvoudigweg geen materiaal, dat nochtans in Nederland vervaardigd zou moeten worden. Waar het geld in werkelijkheid voor bestemd werd, is tot dusver een raadsel gebleven.[1])

3e. Duitsche communisten, die naar Holland kwamen om te informeeren naar dezen ongezonden toestand, werden óf met een kluitje in het riet gestuurd...... óf door boosaardige intriges in handen gespeeld van Goering's Gestapo, die ze in een concentratiekamp opborg, waar ze niet alleen voor Hitler, maar ook voor de leiding van de communistische Roode Hulp onschadelijk gemaakt zijn.

4e. Een duitscher, die zich niet zoo gemakkelijk liet afschepen, heeft de Roode Hulp eerst zijn papieren doen afnemen en hem daarna gedreigd met uitlevering aan de politie, zoodat de man zich in doodsangst schuil heeft moeten houden.

Stellen wij dus vast, dat de reformistische en revolutionnaire sociaaldemocraten elkander de fraaie beschuldiging naar het hoofd slingeren, dat zij anti-fascistische arbeiders aan Hitler overleveren ! Indien deze beschuldigingen juist zijn, is het meer dan afschuwelijk; zijn ze ónwaar, dan is het even afschuwelijk, dat men elkander met zulke „argumenten" bestrijdt. Hoe dan ook, het is een bewijs van diep ingevreten politiek bederf.

---

[1]) Hiertegen heeft De Tribune de IRH. verdedigd met het argument, dat het geld niet voor illegale propaganda, maar uitsluitend voor steun was bestemd.

Steeds erger

Omtrent bovengenoemden Berneck vertelt Het Volk, dat hij den communisten het vuur het meest na aan de schenen gelegd heeft omtrent het verdwenen geld. De bewering van De Tribune, dat deze man „Vrijheid, Arbeid, Brood" zou hebben ingelicht is volgens Het Volk de toeleg der communisten om zijn uitwijzing te bewerkstelligen als vreemdeling, die zich met politiek bezig houdt. Ten slotte beweert Het Volk, dat de Roode Hulp Berneck heeft geholpen tot hij lastig werd en publiceert de namen en adressen der gezinnen, waar hij door de communisten is ondergebracht. Om deze gezinnen geen schade te berokkenen publiceert het teergevoelige blad alleen de voorletters, namelijk aldus: het gezin P., wonende O...... straat 37. Alsof een patroon met deze aanduiding **niet** zou kunnen nagaan, of er een van zijn werknemers onder is !

De Tribune van 17 Aug. zet de onthullingen voort. De s.d. Meyer Sluyzer zou ook hebben samengewerkt met den fascistischen spion Pronk, die menschen aan de Hitler-regeering overlevert door hen over de grens te brengen. Deze fascist had een perskaart van Het Volk, waarvan De Tribune een foto afdrukt.

Hoe komt het blad daaraan ?

In de sociaaldemocratische pers is onlangs een artikel verschenen tegen den fascist Baars met de beschuldiging, dat deze zijn oude moeder aan haar lot overliet. Volgens De Tribune zijn Sluyzer, Pronk en een fotograaf van de Arbeiderspers met een mand boodschappen bij deze vrouw binnengedrongen onder het voorwendsel, dat deze boodschappen van haar zoon afkomstig waren. Daar de moeder van Baars zich niet wilde laten fotografeeren, zette Sluyzer maar een foto van een andere oude vrouw als de moeder van Baars in zijn blaadje, waarbij hij gezegd moet hebben: „Dat

oude wijf zal ook nooit gedroomd hebben, dat ze nog eens de moeder van Baars zou worden."
Hoe weet De Tribune dat allemaal?

Vervolgens verhaalt De Tribune, dat Pronk door den Alg. Bond van Handels- en Kantoorbedienden als lid is afgevoerd wegens lidmaatschap eener fascistische organisatie.
Het blad drukt een fotografie af van dezen brief, die luidt als volgt:

> „Hiermede berichten wij U, dat ons Bondsbestuur U heden van onze ledenlijst heeft afgevoerd op grond van het feit, dat gebleken is, dat Ge lid zijt van een fascistische organisatie."

Hoe komt De Tribune aan dezen brief?

Ten slotte weet De Tribune nog te verhalen, dat Pronk ook na dien tijd nog door Sluyzer en Het Volk werd gebruikt, o.a. om den sociaaldemocratischen journalist Kuilenburg te Arnhem te bespionneeren, hetgeen later door hoogere SDAP.-functionnarissen verhinderd zou zijn. Van Sluyzer wordt dan nog beweerd, dat hij goede betrekkingen onderhoudt met rechercheurs en ook met hoogere politie-autoriteiten en in werkelijkheid een agent van de duitsche Gestapo is.

Dief en diefjesmaat

Wie de „polemiek" tusschen de beide bladen heeft gevolgd, moet toegeven, dat Het Volk in gebreke blijft de ernstige beschuldigingen van De Tribune te weerleggen, terwijl de heer M. Sluyzer in Arbeid, Vrijheid en Brood zich er met hooghartig bedoelde, maar inderdaad flauwe aardigheden poogt af te maken. De beschuldiging van De Tribune, dat de Arbeiderspers in Juli 1934 gebruik maakte van de journalistieke medewerking van iemand, die op 6 Juni door een moderne organisatie is afgevoerd, omdat hij lid is van een fascistische organisatie, terwijl zij reeds in het begin van 1934 voor

dien man was gewaarschuwd, verdiende in het belang der openbare zeden een ernstiger weerlegging!
Het Volk van 21 Augustus publiceerde slechts een kort stukje, waarin het blad het vermoeden uitspreekt, dat De Tribune het materiaal betreffende den bewusten fascist Pronk heeft gekocht van iemand, die het eerder aan andere bladen zou hebben aangeboden. Daarmede is het echter niet weerlegd.
Op 17 Augustus schreef Het Volk, dat Berneck, die zich om steun tot de sociaaldemocraten had gewend, ten slotte heeft moeten toegeven, geen sociaaldemocraat, maar de laatste tien jaar lid van de KPD. te zijn geweest. De IRH., zoo schrijft Het Volk, had hem verwezen naar den sociaaldemocratischen vluchtelingen-dienst en hem den raad gegeven zich daar in te dringen langs wegen, die door de IRH. werden aangewezen. De man heeft de communistische orders opgevolgd en is er in geslaagd een tijd lang op kosten van sociaaldemocraten te leven. Op deze beschuldiging gaat De Tribune niet in.
Om te bewijzen, dat de genoemde Pronk in dienst staat der geheime nazi-politie drukt De Tribune van 22 Augustus een foto af van een twee-tal duitsche brieven van de Gestapo aan den fascistischen spion Pronk. Wij herhalen de vraag, die wij ook ten opzichte der andere door dit blad als foto afgedrukte documenten hebben gesteld: Hoe komt De Tribune daaraan? Op eerlijke en rechtschapen wijze krijgt men zulke dingen niet in handen van tegenstanders, dat is duidelijk. En dat het blad over de vraag, hoe het ze verkregen heeft, in alle talen zwijgt, toont duidelijk aan, dat het antwoord op die vraag minder...... voor publicatie geschikt is.
Waar De Tribune er de Arbeiderspers van beschuldigd gebruik te maken van de medewerking van fascisten om tegenstanders met schandaalcolportage te lijf te gaan — een beschuldiging, die de

Arbeiderspers niet in staat is te weerleggen — daar stellen wij dus uitdrukkelijk vast, dat De Tribune precies hetzelfde doet! Dief en diefjesmaat!

Het fascisme de lachende derde

Spionnage, afgeluisterde telefoongesprekken, omkooperij, hulp van fascisten, toe-eigening van documenten, laster, schandaalcolportage, ziedaar de methodes, waarvan de politieke arbeiderspartijen zich bedienen om voor het proletariaat uit te maken, of hun socialisme er langs den weg van de dictatuur of van de democratie moet komen. In de plaats van principieele bestrijding treden de wederkeerige beschuldigingen van de ergste misdaden, zooals het uitleveren van arbeiders aan de nazi-beulen. Uitdrukkelijk wijzen wij er op, dat sociaaldemocraten noch communisten een poging doen, deze afschuwelijke beschuldiging te weerleggen! De geheele opzet is, de andere partij voor te stellen als bestaande uit een troep gevaarlijke misdadigers en de onderlinge verachting en het gemis aan zelfrespect is zoo groot, dat men de smerigste middelen goed genoeg acht, als het er om gaat den tegenstander te vernietigen. Deze methodes treffen niet slechts den tegenstander, zij vergiftigen ook de eigen beweging, zij verpesten de geheele arbeidersbeweging, die, zoolang zij dergelijke middelen tolereert, nooit in staat zal zijn het socialisme te grondvesten. De CPH. en de SDAP. dragen met deze, haar methodes slechts het materiaal aan, waarvan het fascisme gretig zal profiteeren.

Met de methodes van jezuïten, politie en staat!

Spionnage, laster, leugens, omkooperij, het gebruik maken van moreel minderwaardige individuen, het zijn alle middelen, die niet door de politieke partijen zijn uitgevonden; zij werden eerder toegepast door het militarisme, zij zijn onmisbaar in de oorlogsvoering en oorlogsvoorbereiding,

waaraan zij door SDAP. en CPH. zijn ontleend. Zij passen in de politiemoraal, dat men dieven moet vangen met dieven en behooren tot de gewone practijken van den jezuïtischen en machiavellistischen staat.
Is het toeval, dat de politieke partijen zich in onderlinge bestrijding bedienen van de methodes van politie, militarisme en staat? Welneen! Zij streven er immers naar de staat te worden. Hun oogmerk is immers om door middel van politie en militarisme over het volk te heerschen! Iedere partij wil voor zich de macht. Daarom hebben zij elkaar den dood gezworen en ten dienste van elkanders vernietiging achten zij ieder middel geoorloofd. Iedere partij zoekt haar aanhang onder een deel van het volk en zoo verdeelen zij de arbeidersklasse in een aantal kampen, die elkaar haten als de pest, het op elkanders vernietiging toeleggen met het gevolg, zooals in Duitschland, dat zij door den gemeenschappelijken vijand zelf worden vernietigd.

Eenheid door zelf-actie

De politieke partijen schreeuwen voortdurend „Eenheid, eenheid" en zij bedoelen „monopolie". Voor iedere partij beteekent „eenheid", dat alle arbeiders háár parolen zullen volgen en bij iedere actie der arbeiders heeft de politieke partij de vooropgestelde bedoeling zóó te manoeuvreeren, dat de macht van de partij erdoor toeneemt.
Toch ligt de eenheid der arbeidersklasse voor de hand. Alle arbeiders gaan onder dezelfde ellende gebukt, worden door dezelfde gevaren bedreigd en door eenzelfden vijand uitgebuit en onderdrukt. De doeleinden der arbeidersklasse en van het socialisme zijn uiterst eenvoudig te formuleeren:
Redelijke productie en redelijke verdeeling der goederen.
Verhindering van den oorlog.

In den strijd voor deze doeleinden, die iedere bewuste arbeider wil, stuiten allen op dezelfde moeilijkheden, op denzelfden tegenstand van eenzelfden vijand. Met deze gegevens moet ook een eensgezinde tactiek mogelijk zijn.
Waar de arbeiders tot zelf-strijd overgaan is de eenheid steeds een natuurlijk feit. Dat blijkt bij iedere staking onder eigen leiding, bij actie in de werkverschaffing. Dat bleek ook bij de „woelingen" in Amsterdam, toen alle richtingen spontaan aan het verzet deelnamen en de arbeiders in iedere straat en van alle straten tezamen een wezenlijke eenheid vormden dank zij het gemeenschappelijke doel: verzet tegen de steunverlaging.
Voorwaarde voor eenheid is het gemeenschappelijk uitgangspunt en het gemeenschappelijk doel. Het uitgangspunt is voor allen hetzelfde: het is het kapitalisme met zijn uitbuiting, reactie, geweld en oorlogsgevaar. Maar ook het doel der arbeidersklasse is gemeenschappelijk, want het kan immers voor alle arbeiders niet anders zijn dan: zelf-bevrijding door zelf-strijd. Het middel is de zelf-organisatie.
In de directe actie, in den zelf-strijd door zelforganisatie onder eigen leiding, die ieder oogenblik door de arbeiders zelf afgezet en vervangen kan worden, ontstaat de eenheid vanzelf, op spontane, natuurlijke wijze. Diepgaande discussie over beginsel en tactiek in verband met de directe actie zal de eenheid niet verbreken, maar verdiepen.

De partij is de verdeeldheid

Waar echter de politieke partijen optreden, is het met de spontane eenheid gedaan ! Zij konden zelfs tijdens het verzet te Amsterdam, in het aangezicht van het gemeenschappelijk lijfsgevaar, den broedertwist niet staken. Dat is ook niet te verwonderen. Zij hebben immers geen gemeenschappelijk doel !

Het doel van de CPH. is niet: *de macht aan de arbeiders*, maar...... aan de **CPH.**
Het doel van de OSP. is niet: *de macht aan de arbeiders*, maar...... aan de **OSP.**
Het doel van de RSP. is niet: *de macht aan de arbeiders*, maar...... aan de **RSP.**
Het doel van de SDAP. is niet: *de macht aan de arbeiders*, maar...... aan de **SDAP.**
Vier „arbeiders"partijen met vier verschillende oogmerken, die onvereenigbaar zijn, omdat ieder streeft naar de macht van de *eigen partij over* de arbeiders. Hoe kunnen dan de partijen de eenheid brengen? Zij brengen slechts de verdeeldheid.
Het doel der sociale revolutie is de macht te brengen aan de arbeidersklasse, aan de *geheele* arbeidersklasse, dus aan de *onafhankelijke, eigen-gevormde raden van boeren en arbeiders.*
Daartoe moet de arbeidersklasse breken met en zich te weer stellen tegen de *partij* politiek en voeren een **klasse**-politiek.
Weg met de politieke partijen! Dat is de eerste eisch. Want de politieke partij is het bederf. Zij is de vernietiging van de eenheid en de bedreiging van het radenstelsel. Na de Russische Revolutie heeft de communistische partij de arbeiders-raden vernietigd, door middel van den staat haar macht *over* de arbeidersklasse ingesteld, haar van alle politieke rechten en vrijheden beroofd en overgeleverd aan de onbeperkte slavernij van het bolsjewistische staatskapitalisme.

De vakorganisaties partij-instrumenten

Niet de politieke partij, maar de economische organisatie is de grondslag van de revolutie. Wij spreken niet van de gewone vakorganisaties. Stuk voor stuk staan zij onder de contrôle eener politieke partij. Toen alle arbeiders zich organiseerden in het NAS. stichtten de sociaaldemocraten hun

NVV. Een roomsche en de christelijke vakbewegingen volgden. Het NAS. werd op sluwe wijze volgens de aanwijzingen van Moskou, volgens de methodes der politieke partij veroverd door Sneevliet, Wijnkoop, De Visser en hun trawanten; na de scheuring tusschen de aanhangers van Stalin en Trotzki bleef Sneevliet er de baas en gooide er de trouw gebleven CP.-ers uit. Op hun beurt stichtten deze de RVO. om in de vakbeweging een oppositie te kweeken aan de touwtjes van Moskou. Iedere politieke partij heeft haar vakorganisatie, die zij gebruikt als materiaal voor den verkiezingsstrijd en betrekt in den partijstrijd. Daardoor is de verdeeldheid der vakbeweging even groot als de politieke verdeeldheid en is zij niet tot zelfstandige actie in staat!

Weg met de politieke partijen!

Met artikelen vol haat en vergif zooals wij ze in het begin van deze brochure hebben beschreven, worden de „socialistische" partijbladen gevuld.

Met zulke artikelen worden de arbeiders door de politieke partijen opgevoed tot het socialisme en tot...... eenheid!

Met zulke middelen wordt de politieke strijd gevoerd door de arbeiderspartijen.

Duidelijk blijkt uit de afschuwelijke beschuldigingen, waarmede de sociaaldemocratische en de communistische partij-organen elkander te lijf gaan, duidelijk blijkt ook uit de middelen en de methodes, die zij tegen elkander toepassen, hoever de verrotting in de politieke partijen der arbeiders is doorgevreten.

Moet op den grondslag van een dergelijke verrotting de nieuwe maatschappij worden opgebouwd? Moet uit dergelijk bederf het socialisme worden geboren? Moet uit een dergelijken strijd een nieuwe beschaving, een nieuwe menschheid opbloeien?

Wie nog over eenig socialistisch sentiment en

zuiver menschelijk instinct beschikt, dien zal het duidelijk zijn, dat een arbeidersbeweging van een gehalte als hier aan het licht treedt, niet bij machte kán zijn den grondslag voor het socialisme te leggen, en dús ook niet om het fascisme te keeren. Zal het socialisme een toekomst hebben, dan is het de hoogste tijd, dat de arbeiders de politieke partijen den rug toekeeren en de politieke leiders uit hun midden bannen.

Het syndicalisme !

Tegenover de politieke partijen stellen wij de onafhankelijke zelf-organisatie der arbeidersklasse, de directe actie onder eigen leiding, de vorming van bedrijfsraden en bedrijfsfederaties, stellen wij kort en goed het s y n d i c a l i s m e.

Het syndicalisme is geen politieke partij. Het streeft niet naar macht o v e r de arbeiders, maar belichaamt de machtsvorming der arbeiders zelf. Het syndicalisme is geen centralisatie van macht, waarbij de leden den wil hebben uit te voeren van een machtig hoofdbestuur. Het syndicalisme doet een beroep op het zelf-doen, de zelf-werkzaamheid, de zelf-organisatie der leden. Het syndicalisme zendt niet, als partij en staat, zijn bevelen aan de afdeelingen, maar erkent de zelfstandigheid en de eigen verantwoordelijkheid van iedere groep. De eenheid van het syndicalisme groeit organisch van beneden naar boven; zij ontstaat door samenwerking en overleg met behoud van de zelfstandigheid der samenstellende deelen. Het syndicalisme is opgebouwd volgens de organisatorische beginselen van het radensteisel. Het syndicalisme is geen gewone vakorganisatie. Het loopt niet aan den leiband van eenige politieke partij, maar bestrijdt ze alle, evenals parlementarisme, militarisme en staat.

Het syndicalisme heft de leuzen aan:

Weg met de politieke partijen.

Alle macht aan de raden van boeren en arbeiders !

ALBERT DE JONG